

ב-9:45 באו אלי החברות ז. סברטסקי (ירושלים), ח. הוכוולד

(חיפה), ר. סכטר (מוטבות), י. ניקטין (רחובות) ס. רובינזון

וס. הופרט (תל-אביב) בסם כינוס העובדות הסוציאליות שהתקיים

בשבוע שעבר בירושלים.

החברות סברטסקי והופרט מסרו על מצב הטיפול בעולה. הן

עובדות אטנט בסם הועד הלאומי, אבל כל אחת עובדת ברשות המקומית,

הרשויות המקומיות אין באפשרותן להקציב סכומים לקליטת העולים, ~~במקום~~

ולעתים קרובות נעשית איזו עבודה שהיא על חשבון עניי המקום, כי

הכסף נלקח מההקציב הרגיל של הלשכה הסוציאלית.

העולים מגיעים ללא מלבושים (זה לא רק מתיסן), אין אפשרות

סיכון, אין סקופות בבתי הספר, אין דואג לחולים, ולעתים אין בודקים

את העולים למצב בריאותם.

אסנם חלק העולים עובד, ביחוד במקומות הקטנים, אבל אין כל

דואג למצב הסניטארי ולבריאות הראשוניים ביותר. אם המטפחה היא

קטנה, ילד אחד או שנים, מספיק הסכר ללחם למטפחה, אבל במטפחה

גדולה יותר, אין האם יכולה לצאת לעבודה, ואז יש גם רעב.

חסר שיניסום הדאגה למען אפשר להם להיקלט בחיי העבודה,

וזו היא שאלת תקציב, זה חצי שנה מתנהל סו"ס בין הועד הלאומי

ומחלקת העליה וההגדרות בענין הקצבה של 2,000 לא"י לחודש (1,000 לא"י

לעבודה הסוטפת ו-500 לא"י למקרים הכרוניים), והסו"ס הוא יבוע

ואין הן רוצות סוף לו.

אמרת' להן שענין הכסף הוא ענין שאין אני מספל בו, אבל

כמובן הייתי צריך לסמוע אותן, על מנת לדעת מה נעשה, ואם הן

רואות את הצרות, הרי אלו צריכות להיות חביבות עליהן, וסמחתי

לסמוע מהן שלאחר טיפול של 3-4 חדשים מבריאים העולים, ואסנם

יש מה לעשות בטביל העולים.

אשתדל לראות איזה מחנות לשעור על הנעשה שם.